

Říká se, že pro svoje sny musíte něco obětovat. Jen jsem nečekala, že budu muset přinést oběť v podobě amerického turisty zavražděného tradičním britským koláčkem.

Týden začal docela normálně, s obvyklým přílivem turistů a návštěvníků do naší malé cotswoldské vesničky Meadowford nad Smythem, který díky klikatým dlážděným uličkám a půvabným doškovým chalupám vypadal jako dokonalá pohlednice anglického venkova. I přes jeho krásu a líbeznost by si ho však nejspíš nikdo nevšiml, nebýt toho, že se nachází na okraji nejslavnějšího univerzitního města na světě.

Oxford každoročně navštíví přes devět milionů turistů. Když na nádvořích kolejí zapózovali pro pár fotek a se zbožnou úctou prošli sloupořadím nejstarší univerzity v anglicky mluvícím světě, vydali se do okolní krajiny Cotswolds, kde se kochali malebnými starožitnictvími, vesnickými trhy a těšili se, až celý výlet završí pravým anglickým odpoledním čajem.

V tu chvíli jsem přicházela na řadu já. Nebo spíš můj nový podnik: čajovna U Koníka. Nabízela jsem to nejlepší tradiční anglické občerstvení, od teplých máslových koláčků s marmeládou a smetanou přes domácí datlové řezy s karamellem až po malé mazanečky, vše podávané s voňavým čajem Earl Grey nebo English Breakfast – *opravdovým* sypaným čajem – v křehkém kostním porcelánu. Moje malá čajovna byla povinnou zastávkou na trase každého návštěvníka.

No dobře, zatím byla spíš místem, kam „určitě musíme příště zajít“, ale každý z nás někde začínal, ne?

Vyvíjelo se to docela slibně. Otevřela jsem před třemi týdny, na začátku října, právě když začínal i svatomichalský semestr (což je nóbl název prvního semestru školního roku, protože Oxford přece musí mít vždycky něco extra), a měla jsem štěstí, že jsem stihla turistickou sezónu na konci léta i příjezd nových studentů s rodinami. O mé čajovně se dokonce psalo v místním

studentském časopise jako o jednom z „top míst, kam vzít rodiče“, a vypadalo to, že má našlápnuto k úspěchu.

Zoufale jsem potřebovala uspět. Ke zděšení mojí rodiny a přátel jsem se vykašlala na práci vrcholové manažerky v Sydney a z jakéhosi bláznivého rozmaru se vrátila domů za svým snem. Utopila jsem v tomhle místě všechny svoje úspory, takže prostě muselo fungovat. Navíc pokud můj podnik brzy nezačne vynášet, nikdy si nebudu moct dovolit vlastní bydlení a to by nejspíš znamenalo moji smrt. Po šesti týdnech doma jsem si totiž uvědomila, že nastěhovat se v devětadvaceti zpátky k rodičům, je to nejhorší, co se člověku může stát.

Ale když jsem to sobotní ráno stála u pultu a prohlížela si čajovnu, cítila jsem se šťastná a plná naděje. Do oběda zbývala ještě hodina, ale už teď jsme měli téměř plno. Vládla tu příjemná atmosféra prostoupená veselým šumem hovoru, jemným cinkáním porcelánu a lákavou vůní čerstvého pečiva. Lidé studovali jídelní lístky, spokojeně se ládovali nebo ukazovali kolem sebe a obdivně se rozhlíželi po místnosti.

Čajovna se nacházela v tudorovské budově z patnáctého století s charakteristickým hrázděním a stěnami natřenými na bílo. Se svojí doškovou střechou a příčnými štíty vypadala jako typická anglická chalupa na plechovce s čokoládovými bonbony. Dobový šarm interiéru

umocňovala vydlážděná podlaha a přiznané mohutné dřevěné trámy s vestavěným krbem a dělenými okny směřujícími do ulice.

Když jsem podnik přebírala, ani zdaleka takhle nevypadal. Předchozí majitelé ho nechali značně zchátrat – zčásti kvůli finančním potížím, zčásti kvůli osobní le-targii (jinak známé jako lenost) a mě stálo hodně úsilí a odhodlání, o úsporách ani nemluvě, navrátit mu jeho zašlou slávu. Jenže když jsem se teď rozhlédla kolem sebe, zaplavil mě stejně obrovský pocit úspěchu jako v den, kdy jsem promovala s červeným diplomem na světoznámé univerzitě pár kilometrů odsud.

Přejela jsem zrakem po stolech a všimla jsem si, že se k nám začínají trousit „štamgasti“. Při pohledu na ně mi srdce zaplesalo radostí. Dostat někoho do svého podniku, obzvlášť když byl unavený a hladový a chtěl si jen někde sednout, to byla jedna věc, ale přimět ho, aby vás zařadil do svojí týdenní rutiny, to byla úplně jiná pocta. Zvlášť když vám tu poctu udělili obyvatelé Meadowfordu nad Smythem, kteří se na všechny přistěhovalce dívali s krajní podezřívavostí.

Ne že bych byla úplně „přistěhovalec“. Žila jsem tu jako malá holka a i potom, co jsem se v pubertě s rodiči přestěhovala do severního Oxfordu, jsme se sem vždycky vraceli na školní prázdniny a prodloužené víkendy.

Ale už jsem byla pryč dost dlouho na to, aby mě považovali za „náplavu“, a věděla jsem, že budu muset tvrdě pracovat, abych si svoje místo ve vesnici vydobyla zpět.

Zdálo se však, že dělám první kroky správným směrem. Kolem bytelného stolu z dubového dřeva u okna seděly čtyři staré dámy s hlavami u sebe jako skupinka zmlsaných slepic rozhodujících se, kterého nešťastného červa sezobnout jako prvního. S naondulovanými bílými vlasy, vlněnými propínacími svetry a brýlemi na nose představovaly ztělesnění milých starých babiček. Ve skutečnosti se však tahle čtveřice vyrovná profesionálům z tajné služby. Jejich hlavní pracovní náplní bylo vědět, co se kde šustne, a mimo tuto základní službu poskytovaly taky nadstandardní servis v podobě vměšování se do cizích záležitostí. Proslýchalo se, že mají v hrsti dokonce i starostu Oxfordu.

Když sedí v mojí čajovně, je to dobré znamení, říkála jsem si s nadějí. Existuje tak šance, že mě přijmou a schválí. Pak se mi sevřelo srdce, když jsem si všimla, jak se jedna z nich zamračila a ukázala na položku v jídelním lístku. Ostatní tři se nad něj sklonily a začaly zlověstně pokyvovat hlavami. *Ajéje.* Popadla jsem objednávkový blok a spěchala k jejich stolu.

„Dobré ráno, dámy,“ pozdravila jsem je a zářivě se na ně usmála. „Co vám dnes mohu nabídnout?“

Všechny naráz otočily hlavy a podívaly se na mě, čtyři páry jasných pichlavých očí a našpulených rtů.

„Jsi nějaká pobledlá, Gemmo,“ prohlásila Mabel Cookeová svým zvučným hlasem. „Víš jistě, že máš dostatek vlákniny, drahá? Když si dáš po ránu ty báječné nové otruby, které mi doporučil doktor Foster, budeš chodit na záchod jako hodinky. Úžasně to funguje, aby se člověk pročistil.“ Naklonila se blíž a teatrálním šepotem hlasitým tak, že ho slyšela celá čajovna, dodala: „A je to mnohem levnější než ta věc, která ti podráždí celé tlusté střevo, drahoušku.“

Viděla jsem, jak na mě pár u vedlejšího stolu vykulil oči, a cítila jsem, jak rudnu. „Ehm... děkuju, paní Cookeová. A teď mi povězte, co si dá...“

„Včera jsem v Oxfordu potkala tvoji matku,“ přerušila mě Glenda Baileyová z druhé strany stolu. Jako obvykle měla rty nalíčené zářivě růžovou rtěnku, která se příšerně tloukla s tvářenkou na líčkách, ale celkový efekt byl svým způsobem okouzlující. Glendě bylo osmdesát, ale působila spíš na osmnáct, a její koketní chování se dokonale hodilo k dívčímu vzhledu. „Nenechala si nedávno udělat vlasy?“

Upřímně řečeno, neměla jsem nejmenší tušení. Vrátila jsem se teprve před šesti týdny a připadalo mi, že matka vypadá pořád stejně, i když měla nejspíš jiný účes než při mé poslední návštěvě Anglie.

„Ehm... ano, myslím, že ano.“

Glenda nesouhlasně mlaskla jazykem a rozrušeně zamrkala. „Otřesný účes, vážně otřesný. Tak plochý a bez tvarý. Nejspíš zašla k jednomu z těch nových nóbl kadeřníků v Oxfordu, že?“

„Ano, tuším, že ano.“

Kolem stolu se ozvalo několikeré hlasité zalapání po dechu.

„Měla přijet k Bridget sem do vesnice,“ prohlásila Mabel nesouhlasně. „Nikdo ti tak neumyje a nevyfouká vlasy jako naše Bridget. Když jsem u ní byla naposledy, dokonce mi dala modrý přeliv zdarma.“ Spokojeně se poplácala po hlavě a pak se na mě zamračila. „Vážně, Gemmo! Dnešní mladí kadeřníci nevědí nic o tom, jak vlasy pořádně nadzvednout a dodat jim objem. Nevím, proč tvoje matka chodí do těch nových hogo fogo salonů.“

Možná proto, že ne každý chce chodit s vatovou helmou na hlavě, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem raději nic neřekla.

„Je to proto, že nemají žádný pojem o výdrži,“ vložila se do hovoru Florence Doylová. V prosté, klidné tváři měla nezvykle vážný výraz. „Nikdy nezažili válku a nemají ponětí o přidělovém systému. Nevědí, jak zařídit, aby věci vydržely co nejdéle. Lidé si dneska myjí vlasy až moc často,“ otřásla se.

„Tak tak. Mojí matce stačilo umýt si je a natočit jednou týdně a mně to stačí taky,“ souhlasila Mabel s důrazným příkřívnutím a podezřívavě se na mě zadívala. „Jak často si myješ vlasy, Gemmo?“

„Já... ehm... jen když potřebuju,“ vykoktala jsem a provinile jsem si vzpomněla na každodenní sprchu a šampon. S odhodlaným úsilím jsem změnila téma. „Co si dneska dáte?“

„Já si dám ty vaše výborné teplé koláčky s marmeládou a smetanou a konvičku English Breakfast, prosím,“ ozvala se Ethel Webbová.

Ethel, nejtišší z celého hloučku, byla laskavá, roztržitá stará panna, která dřív pracovala v místní knihovně, než před několika lety odešla do důchodu. Ještě jsem si pamatovala, jak se na mě usmívala, když mi jako malé holce dávala do průkazky razítko s datem vrácení knih.

Stejně jemně se na mě usmála i teď. „Řekla bych, že jsi s čajovnou odvedla skvělou práci, Gemmo. Jsem na tebe opravdu pyšná.“

Překvapeně jsem se na ni podívala a náhle se mi sevřelo hrdlo. Od chvíle, kdy jsem oznámila svoje rozhodnutí opustit slibně se rozvíjející kariéru ve velké mezinárodní firmě a začít pracovat ve vesnické čajovně, jsem se setkávala s různými reakcemi, od šokované nedůvěry

až po zděšený nesouhlas. Až do teď jsem si neuvědomovala, jak moc je pro mě trocha podpory důležitá.

„Děkuju...“ Rychle jsem zamrkala. „Děkuju, slečno Webbová. Ani nevíte, jak moc si vašich slov vážím.“

V očích se jí vesele zablesklo. „Gemmo, drahá, myslíš, že když už je ti skoro třicet, mohla bys mi říkat Ethel? Už nejsem za pultem v knihovně, víš?“

„Pokusím se, slečno... Ethel,“ odvětila jsem a oplatila jí úsměv.

Podařilo se mi přijmout zbytek objednávek bez dalších komentářů na adresu mého trávení, vlasových folikul mé matky nebo nešetrnosti mladé generace a s úlevou jsem rychlým krokem zamířila zpátky k pultu. Cestu mi zkřížila moje nejlepší kamarádka Cassie. Obsluhovala početnou skupinu amerických turistů, kteří právě přijeli autobusem a nyní se usadili ke stolkům u protější stěny.

„Vypadá to, že jsi přežila další setkání s místní rozvědkou,“ popíchla mě s úsměvem, když jsme obě obešly pult.

Zakoulela jsem očima. „Jestli ještě jednou uslyším o Mabeliných ‚pravidelných‘ střevních návycích, tak jim asi už ukážu dveře.“

„Ode mě se soucitu nedočkáš,“ prohlásila Cassie. „Zatím jsi je musela snášet jen tři týdny. Mně byly v patách

posledních osm let, zatímco ty ses potulovala někde u protinožců.“

S Cassie jsme se znaly od doby, kdy jsme obě věřily na Santu Clause. Okamžik, kdy jsme si poprvé sedly vedle sebe ve třídě naší vesnické školy, byl začátkem nečekaného, ale nádherného přátelství. Nečekaného proto, že byste nenašli dva tak rozdílné lidi jako mě a Cassie. Byla z pěti sourozenců, z velké, hlučné rodiny, kde si všichni neustále povídali, když zrovna nezpívali, netancovali, nemalovali nebo nevyřezávali. U nich doma panoval velký zmatek a nepořádek. Její rodiče byli „umělci“ v pravém slova smyslu a věřili, že nejdůležitější v životě je tvůrčí svoboda a vyjádření osobnosti. Nikoho tedy nepřekvapilo, když si Cassie vybrala studium výtvarného umění na Oxfordu.

Já jsem se naopak narodila jako jedináček v domácnosti vyšší střední třídy, kde nikdo nemluvil hlasitěji než tlumeným šepotem prostým jakýchkoli emocí. Náš dům představoval vždy dokonale naklizenou svatyni s krémovým nábytkem a ladícími závěsy. Moji rodiče byli „Britové“ v tom pravém slova smyslu – aspoň tak, jak to chápali oni. Nejdůležitější v životě byl bohorovný klid a vybrané chování. K lístosti mé matky neexistoval na Oxfordu studijní obor „Způsoby mladé dámy“, a tak se musela spokojit s tím, že jsem vystudovala anglický jazyk a literaturu.